

לשתיהן להתייבם היות ותררווייהו מוכחי
אהדדי!

מזה שזה מייבם דוקא את זאת וזה מייבם
דוקא את זאת, רואים אנשים שהשניה ערוה
על כל אחד מהם, ולא יבואו להתיר אחות
זקוקה.

אבל אידך, ברישא, שרק לאחד משני האחים
אסורה האחות באיסור ערוה, הייתי אומר
שלא התירו לו לייבם, כדי שלא יטעו להתיר
גם לאחיו.

לכן **צריכא** לשניהם.

שנינו בסוף המשנה: **זו היא שאמרו** אחותה,
כשהיא יבמתה, או חולצת או מתייבמת.

והוינן בה: **זו היא** — **למעוטי מאי?**

ומשנינן: **למעוטי איסור מצוה לזה, ואיסור
מצוה לזה**, ששתייהן חולצות ולא מתייבמות,
משום שהן אחות זקוקה, שהרי מן התורה
שתייהן נופלות ועומדות ליבום.

והוינן בה: **הא תו למה לי?** למה הוצרך
התנא לחזור ולשנות באופן שאחת מהן היא
באיסור מצוה לכל אחד מהאחים, והרי **היינו
הך** הוא! **כי מזה לי** אם אחת מהן באיסור
מצוה **לחד**, **מזה לי לתרי** אחים!

ומשנינן: **מזה דתימא, כי לא אמרינן "אוקי
איסור מצוה במקום איסור ערוה"**, כדי
להתיר את אחותה, וכמו שהסברנו לעיל,
דוקא **היכא דאיכא למיגזר משום** האח
השני, שלא נבוא להתיר גם לו לייבם, ויפגע
באחות זקוקה.

אחיות שנפלו לפני שני אחים, ועל יבם אחד
מבין השניים היתה האחת אסורה עליו
באיסור ערוה, שמותר לו לאח הזה לייבם
את אחותה —

הא תו, זה שחזר ושנה התנא כאשר יש שני
אחים, ולפני כל אחת נופלות שתי האחיות,
ולכל אחד מהם אחת מהן היא ערוה —
למה לי? והרי **היינו הך!**

כי **מזה לי** אם נפלו שתי אחיות כשהאחת
מהשתיים ערוה רק **לחד** אח, **מזה לי** נפלו כך
לתרי, שלפני שני אחים כל אחת ערוה לאחד
מהם!?

ומשנינן: **צריכא** לשניהם.

דאי אשמועינן התם, את הרישא, שרק לפני
אח אחד אחת מהן היא ערוה, אבל לאח
השני שתייהן אחיות רגילות, הייתי אומר
שמותר לאח הזה לייבם, **משום דאיכא** אח
שני שאינו יכול לייבם אלא רק לחלוץ.

דמוכח שם, שיש איסור אחות זקוקתו, שלכן
היא אסורה לאח השני. ומה שהיא מותרת
לאח הראשון זה בגלל שאחותה היא ערוה,
ואין היא אחות זקוקתו.

אבל הכא, דליכא אח **שני דקא מוכח** מכך
שהוא אינו מייבם שיש איסור אחות זקוקתו,
שהרי כאן שניהם מייבמים, **אימא לא** התירו
לשניהם לייבם, כדי שלא יבואו להתיר אחות
זקוקתו.

ואי אשמועינן הכא, בהמשך המשנה,
ששתייהן מתייבמות כשלכל אחת נופלת אחת
מהאחיות כשהיא ערוה ואחותה אינה ערוה,
הייתי אומר כי **אדרבה**, דוקא כאן, מותר